

15

SPÄNT

Perfektionisten känner fortfarande lukten av Tom. Det är hans efter-träningen-doft. Hon tittar på klockan. Hon har tretton minuter tills planet landar. Hon måste prata med Klockan. Hon fäller upp sitt bord, lutar sig bakåt i stolen och somnar.

Perfektionistens ögonglober rör sig bakom ögonlocken. Fastän både hon och Klockan bor i Toronto, och det är mindre än en tio dollars taxitur mellan deras hus, lyckas de aldrig få tid att ses. Så minst två gånger i månaden besöker Klockan Perfektionisten i drömmen.

De sitter i likadana gula utestolar i plast. Texturen nyper i Perfektionistens vänstra lår. Hon vrider sig i stolen, tittar sig över axeln och ser stugan hennes familj hyrde varje sommar tills hon var arton. Hon silar torr sand mellan tårna. Det är eftermiddag, klockan är 15:30. Hon hoppas att hon har solskydd på sig och sniffar i luften.

”Känner du lukten?” frågar Perfektionisten Klockan.

”Vadå för lukt?”

”Tom.”

”Bara om Tom luktar som död fisk”, svarar Klockan.

”Jag svär på att jag känner lukten av Tom”, säger hon och knäpper händerna i knät. Hon ser på sina fingrar. Hennes naglar är aldrig avbitna här. ”Hur känns det?”

”Hur känns vadå?”

”Att resa. Att kunna resa till framtiden.”

”Det är inte alls som du tror”, säger Klockan.

”Kan du ta mig med?”

”Du skulle inte tycka om det.”

”Jag vill bara se det.”

”Det är inte alls som du föreställer dig.”

”Ta med mig”, ber Perfektionisten. Hon lägger handen på Klockans arm. ”Jag behöver verkligen se det.”

En del av anledningen till att Perfektionisten så desperat vill se framtiden är att hon en gång fastnade i nuet. Hon hade en affär med Frottémannen, vars superkraft är förmågan att få varje dag att kännas som söndag. De träffades den elfte februari och tillbringade de följande fem månaderna i sängen. De hade inte så mycket sex; de flyttade in TV:n i sovrummet. De beställde hämtmat och fick saker hemlevererade. De började låta telefonsvararen ta alla samtal, och till slut svarade de inte i telefon överhuvudtaget. Juni gick, och ingen av dem hade varit utanför lägenheten.

Sedan en morgon vaknade Perfektionisten tidigt. Hon lät Frottémannen sova. I badrummet steg hon upp på vågen och väntade på att nålen skulle sluta svänga fram och tillbaka. När den gjorde det blev hon så chockad att hon hoppade av vågen så snabbt att hon spillde rödvin på sin vita morgonrock.

Hon hade gått upp sju kilo. Alla hennes kläder var för tajta och morgonrocken var det enda klädesplagg som satt bekvämt. Tvättmaskinen var trasig. Hon drog på sig ett par av

Frottémannens träningsoverallbyxor och en vit t-shirt som sträcktes ut över hennes mage. Hon bar sin morgonrock nerför de två trapporna till gatan.

När hon kom ut luktade hon på den friska luften. Trafikljuden var överväldigande. Det var så mycket folk ute. Hon promenerade till tvättomaten och såg sig hela tiden om på trottoaren.

Tvätten tog tjugosju minuter. Perfektionisten läste en dagstidning, tog en kaffe och tjuvlyssnade på folk som pratade om sina jobb. Hon såg på klockan: det kändes inte som söndag längre. Det kändes som onsdag. Det var onsdag.

Perfektionisten visste att onsdagar inte var lika bra som söndagar. Men det kändes ändå bra att ha en onsdag. Hon gick aldrig tillbaka till Frottémannen.

Frottémannen var förkrossad. Det var så sällan någon som lade märke till hans superkraft, och han trodde att han hade hittat någon som verkligen uppskattade honom. Hans liv blev en ändlös räkka söndagseftermiddagar, istället för söndagsmorgnar, tills dess att han slog sig ihop med Frukostmannen.

Klockan skjuter upp solglasögonen på huvudet. ”Vill du dit på grund av Tom?” frågar hon.

”Ja.”

”Då kommer du bara att bli besviken på det du får se”, säger Klockan.

”Jag tror jag vet det.”

”Okej.”

Klockan lyfter upp sin solstol. Hon sätter ner den igen så att hon sitter med ryggen mot vattnet. Plasten sjunker ner när Klockan sätter sig ansikte mot ansikte med Perfektionisten. Deras knän nuddar varandra. Hon håller Perfektionistens haka. Hon tippas Perfektionistens ansikte framåt tills deras pannor möts.

”Blunda”, viskar Klockan.

”Jag gör det.”

”Blunda.”

Perfektionisten blundar. Klockan börjar nynna. Tonen är hög och stadig. Den dränker måsarna och vågskvalpet. Perfektionisten känner den i bröstet. Den blir högre och högre. Den fyller hennes öron. Hon kan inte tänka på något annat. Sedan är den borta. Alla ljud är borta.

”Nu är vi här”, säger Klockan.

Perfektionisten öppnar ögonen. Hon ser inte någonting. Det är vitt. Bara vitt. Det finns inget upp. Det finns inget ner. Ingen horisont. Ingenting. Det är bara vitt.

”Klockan, vad är det här?” frågar Perfektionisten. Hon darrar på rösten.

”Det här är framtiden.”

”Är det här framtiden?” frågar Perfektionisten. Hon är torr i munnen. Hon tvingar sig att svälja.

”Varför är framtiden så här?”

”För att den inte hänt ännu”, säger Klockan.

Perfektionisten vaknar. Hon är på flygplanet. Hon känner att planet är på väg ner. Hon vidgar näsborrarna. Hon andas djupt. Hon kan fortfarande känna doften av Tom.